

Horváth Róbert

A NEMZETI OLDAL NÉHÁNY SAJNÁLATOS FOGALMI TÉVEDÉSÉRŐL

A MAI MAGYAR TÁRSADALOM RÉTEGZÖDÉSE NEMZETI NÉZŐPONTBÓL

TÖBBSZÖR VOLT MÁR ALKALMUNK arra, hogy legalább futólag megjegyezzük: milyen szomorú a nemzeti „oldal” kifejezés. A védekezésbe szorulás elfogadása mellett azt mutatja, hogy a mai magyar társadalomban létezik egy másik *oldal*, amely nem nemzeti. Huszonöt évvel az internacionalista kommunizmus-szocializmus bukása után emberek sokasága él ebben a hazában, sőt hallatja szavát fontos kérdésekben, akiknek a magyarság egyáltalán nem fontos. Nem érdeklik kifejezetten magyar témák, majdnem semmilyen eszmeiséget és értéket nem hordoz számukra a magyarság fogalma. Az érdeklődés hiánya a nemzeti kérdések iránt általános, nemzetközi jelenség. Ma Németországban, Oroszországban és bárhol másutt is nagy azok száma, akik a *nem* nemzeti dolgok iránt nagyobb érdeklődést tanúsítanak, mint a kifejezetten nemzetiek iránt. Például egy született német, orosz vagy angol esetében egyelőre azonban kevésbé elképzelhető, hogy semennyire ne érdekelje a nemzete, túl a jelen történésein, vagyis múltja, érdemei, sajátosságai stb. Magyarországon viszont nemcsak elképzelhető ez, hanem olyannyira létezik, hogy külön oldalt képez. Ennek legfőbb oka, hogy itt kimondot-

tan *magyarellenes* törekvések is vannak, nagy befolyási körrel bíró *nemzetellenes* erők.

Azonban ne nagyoljuk el a helyzetet, ne mélyítsük tovább a társadalom jelenleg legnagyobb törésvonalát, ne gondolkozzunk pusztán a nemzeti és nem nemzeti kettősségben. Ezt azért sem tehetjük meg, mivel – mint már volt róla szó – *a saját hazánkban is* létezik magyarellenesség (ami világviszonylatban egyedülálló jelenség). Ezen kívül, más európai esetekhez hasonlóan, Magyarországon van egy számottevő társadalmi réteg, amely *kimondottan* ugyan nem nemzeti – nem tartozik a nemzeti oldalhoz –, de alkalomadtán tanúbizonyságot tesz magyarságáról, *ergo* nem tekinthető kifejezetten magyarellenesnek. E réteg nem ismerte fel az állásfoglalás fontosságát, a megvallás jelentőségét, a kimondás súlyát és benső perspektíváit, de legalább nem nemzetellenes. A *kimondottan nemzeti* érzelműek mellett beszélhetünk tehát *nem kimondottan nemzetiekről* is.

Tulajdonképpen négy társadalmi-politikai réteget különböztethetünk meg. Az első az úgynevezett nemzeti oldal, a kimondottan nemzeti érzelműek rétege, amely magyarságát nyíltan és büszkén megvallja. A második a nem kimondottan nemzeti, de mégsem nemzetellenes emberek köre. A harmadik *az explicite, megnyilatkozva is magyarelleneseké*. A negyedik réteget azok al-

kotják, akik *kimondva nem magyarellenese* ugyan, mégis azok.

A magyarsághoz való viszony honi helyzetét tovább árnyalja, hogy szót kell ejtenünk egy *indirekt vagy közvetett magyarellenességről*. Ez az imént említett negyedik – egyre inkább társadalmi réteget képező – típus egy részét takarja. A kimondás szintjén nemzetiekről van szó, de annyira harsányak, hogy bizonyítják a régi igazságot: a kimondás, a beszéd nem minden. Teljesen felelőtlenül teszik ezt, megannyi túlzással, öntúlértékeléssel, amikkel ártanak a magyarságnak.

Kétségtelen, hogy a mai világban a nemzeti erők általános kulturális és politikai pozitívumot képviselnek a nem nemzeti erökhöz képest,¹ ezért a nemzeti elkötelezettség felvállalása fontos és perspektivikus. A magyar – generálisan, karakteriálisan, tipológiailag nézve – másként civilizált, mint a legtöbb nyugat-európai, de sajátos és jelentős kultúrája van, amelynek köszönhetően őrzi függetlenségét, önállóságát és viszonylagos szabadságát. *Még nem annyira konformista, nem annyira kényelmes, nem annyira átlagos, mint az euro-amerikai világpolgár*. Fel kell azonban ismernünk, hogy a kimondottan nemzeti erők nem képviseltek mindig pozitívumot. A 19–20., sőt a 18. században számos példát találunk arra, hogy a nemzetellenes erők hogyan mozgósították saját céljaik érdekében a nemzeti erőket. Elegendő csupán a jakobinizmusra, a „gulyáskommunizmusra” vagy a szocializmus-kommunizmus más, „nemzeti, de mégsem nemzeti” változataira gondolnunk. Va-

jon ez a taktika mára teljesen eltűnt, megszűnt volna? Nem hisszük. Tényleg minden esetben pozitívumot képviselnek a nemzeti erők? A nemzetibb stratégiájú és retorikájú szabadkőműves páholyok (például a Grand Lodge) esetében is? Bizonyosak vagyunk abban, hogy nem. Az imént említett közvetett magyarellenesség esetében is arról van szó, hogy olyan befolyásolt, harsány és túlzó módon képviseli a magyarságot, a vélt és a valós nemzeti értékeket, amivel végül árt annak.

SZÓHASZNÁLAT:

IRÁNYULÁS, MILYENSÉG, MIBENLÉT

Az úgynevezett nemzeti oldal szomorú valóságának érzékeltetése után térjünk írásunk voltaképpen témájára. Néhányan úgy gondolják, hogy a terminológiai kérdések nem fontosak. Pedig az, hogy ki milyen fogalmakat használ, vagy éppen nem használ, nem csak szóhasználati kérdés. Jóval több és fontosabb a tudományos pontosságnál is. Az ember hovatartozását, irányulásait, milyenségét és mibenlétét fejezi ki. Minden fogalomhasználat mögött szemlélet, meghatározott szemléletési mód áll, ahogy minden ellenszenves fogalom mögött is, ezért a fogalmak tudatos használata, valamint a rossz, hibás szóhasználat javítása a szemléleti hibák korrekcióját is jelentheti, minőségi emelkedést hozva magával.

Az alábbiakban hét fogalom használatát vizsgáljuk meg.² Továbbra is elfogadjuk a „Ne bántsát a magyart” erkölcsi minimumát, s visszautasít-

¹ Ezért nem értünk egyet például Alekszandr Dugin azon kijelentésével, hogy „a nemzetállamok kora lejárt”. Birodalom épül a Nyugattal szemben. Interjú Alekszandr Dugin professzorral, orosz filozófussal, szociológussal és politológussal. Online: alfahir.hu/birodalom_epul_a_nyugattal_szemben. (Utoljára megtekintve: 2015. május 19.)

² Csúpn a mai magyar társadalomban jelentős hatást gyakorló, politikai vonatkozású fogalmi tévedésekkel foglalkozunk. Más, speciálisabb szóhasználati degenerációkkal kapcsolatban lásd Julius Evola: A szavak romlása. *Axis Polaris* (Budapest) 4. sz. (2000) 35–46. o.

juk a magyarság kigúnyolását, érdemei és sajátos minőségei jelentőségének aláásását (ami kevés más néppel történik). Nem fogadjuk el azonban a siránkozást, sem a múltat, sem a jelenre vonatkozó sajnáltatást, ahogy azt a hozzáállást sem, hogy semmilyen önvizsgálatot nem kell tartanunk, semmilyen önkritikát nem kell gyakorolnunk, mert minden, ami magyar, eleve jó, és minden, ami önvizsgálatra, önkritikára készíttet, az eleve rossz és nem magyar. Mindez szörnyű, káros, romboló hozzáállás. A magyarság jelenkori újra önmagára-találásának, újbóli kibontakozásának gátja, az indirekt magyarellenesség példája. Nem siránkozni kell a „bántásunkon”, *indokolatlanul* örülni és elköteleződni a nemzeti „oldalnak”, szomorkodni vagy gyűlölködni a magyarellenességgel szemben, magunkat pedig túlértékelni, hanem gondolkodni, a saját házunk táján körülnézni, annak jobbítása és felemelése érdekében.

Többen úgy vélik például, hogy ha csak magyar szavakat használunk, azzal minden, vagy legalábbis sok minden rendben lesz. Halvány fogalmuk sincs arról, hogy mennyi „magyar” szó nyelvújítás korabeli: egy szabadkőműves Kazinczy és társai alkotása. Arra sem gondolnak, hogy a számukra ellenszenves „idegen” szavakon, ellenszenveiken keresztül mennyire könnyen manipulálhatók, alacsonyabb értelmi szinten tarthatók. Az ellenségnek csupán a gyűlöletet kell elérnie bizonyos kifejezési módokkal kapcsolatban, hogy az ő malmára hajtásák a vizet.

Ideológia

Nemzeti érzelmű körökben is gyakran találkozhatunk azzal a nézettel, hogy nincs szükség

semmiféle ideológiára, hiszen a 20. század folyamán elégünk lett a „fasizmusból” és a kommunizmusból. Először is, nemzeti nézőpontból ezek nem egyenértékű ideológiák. Szinte összehasonlíthatni sem lehet a kommunizmus nemzetpolitikáját a jobboldali(bb) rezsimnek nemzeti elkötelezettségével. Az előbbi teljesen pragmatikus, taktikai és álságos volt. Bárhogy próbálják elhitetni a totalitárius rendszerek közötti egyenlőség képletét, a kommunizmus csupán időbeni dominanciája és áldozataira vonatkozó számadatok tekintetében sem vethető össze a náciizmussal,³ s különösen nem a fasizmussal vagy a hungarizmussal. Másodszor, ezek *politikai-társadalmi* ideológiák, márpedig nem csupán ilyenek lehetségesek, nem csak politikai ideológiák léteznek.⁴

Az ideológia kerek perec elvetésével a benne rejlő személyes távlatokat, benső lehetőségeket utasítja el az úgynevezett nemzeti oldal számtalan képviselője. Roppant módon kedvez a liberálisok és a baloldal ama stratégiájának, amit az ideológiamentesség ideológiájának nevezhetünk. Az ideológiamentesség ugyanis maga is burkolt ideológia. Ennek elterjesztése volt a 20. század második felének egyik legördögibb tette: elhitetni, hogy minden ideológia rossz, és hogy van ideológiamentesség. Pedig nincs, természeténél fogva nem lehet teljesen elvek nélküli, ideológiátlan ember. Aki ellenzi az ideológiákat, és az ideológiamentességet vallja, sőt azt követeli meg másoktól, maga is egy ki nem mondott, ideológiaként el nem ismert, szubtilis ideológiát követ. Az ilyen embert, bármilyen legyen a magyarsághoz való viszonya, leterítette a liberálisok és a baloldal talán legnagyobb hatású fegyvere. Elhitte, hogy

³ A kommunizmus emberáldozatainak száma százmillió körüli. Lásd *A kommunizmus fekete könyve. Bűntény, terror, megtorlás*. Szerk. Stéphane Courtois. Budapest, 2000, Nagyvilág.

⁴ Lásd például a huszadik század művészeti és filozófiai „izmusait”.

az ideológia csupán az úttörők tizenkét pontjához hasonló, pártkönyv szagú, programponyszerű valami lehet, aminek semmi, áttételes köze sincs Platón ideáihoz és a későbbi idealizmusokhoz. Nem ismerte fel, hogy az ideológia érvényének tagadása ma az elvek, a kimondott értékek tagadását szolgálja, amelyek mentén – bármennyire elnagyoltak is legyenek ideológiai változataikban – az emberi életet élni érdemes és szükséges, amelyek nélkül az élet kaotikus és alacsonyrendű lesz, pontosan olyan, mint napjaink általánosságban ideológia nélküli, mégis materialista élete (hogy a szubtilis ideológiák más létező formáiról és következményeiről most ne beszéljünk).

Valójában az ideológia – mivel nem csupán politikai – kapcsolatban áll azzal, amit világnézetnek, létszemléletnek vagy egyszerűen csak szemléletnek, rátekintési módnak, nézőpontnak vagy szemlélődésnek (*consideratio, meditatio, contemplatio*) hívunk, noha az utóbbiak túlságosan leegyszerűsített, szisztematizált változata. Az ember, normálisan *nem élhet* ideológia nélkül, kimondott és megvallott alapelvek nélkül. A szellemi élet nem más, mint ezek betartása, elmélyítése, hajlékonyhá, merevség és dogmatizmus nélkülivé tétele.

Az ideológia csupán visszatükröződése mindennek, de látnunk kell, hogy minek a visszatükröződése: az igazság alkalmazásaié. Az ideológia mindannak elvi szinten való alkalmazása, amit az igazságokból felfogtunk. Amikor Szent Anzelm 1093-ban akarata ellenére Canterbury érseke lett, nem kezdett másba, mint érvényesíteni próbálta az írásaiban addig kidolgozott alapelveket.⁵ Pontosán ez az ideológia szerepe: nem valami gyűlöletes dolog, hanem alkalmaz-

zásra és érvényesítésére váró elvek köre, amelyhez az „elveket a gyakorlatban minden áttétel nélkül érvényesíteni törekvő magatartást”⁶ kell kapcsolnunk, mint Szent Anzelm is tette. Egy valódi államférfi nem pusztán ideologikus és taktikus-számító, amikor Isten nevét, vagy bármely más tradicionális princípiumot, amilyen például a békesség, politikájában megjeleníti (nemcsak egy beszédében, hanem tetteiben és rendelkezéseiben is). És ilyesmit állt minden politikus eredeti, hagyományos küldetése, ami a tág értelemben vett ideológiától nyilvánvaló módon nem választható el. Valahány szavazatnál többet ér a megfelelő elvek megtalálása, majd érvényesítése és alkalmazása, bármilyen szűk körben. Ez viszont kapcsolatban áll az ideológiával, akkor is, ha minden ideológiát utálnunk kellene (kivéve az ideológiamentességet és más szubtilis ideológiákat).

Az úgynevezett nemzetiek berzenkedése az ideológiával szemben a posztmodernekhöz hasonlóvá teszi őket. Nemcsak megtévesztésen alapuló és buta, de káros is a nemzet szempontjából. Természetesen nem kell elfogadnunk mindent, ami ideologikus és teoretikus. E jogos meglátásból azonban nem következik valamennyi ideológia elutasítása. Azért sem, mert az ideológiák, mivel az emberek benső irányulásaiból következnek, érdekesebbek a mindennapi életnél.

Birodalom

Sokszor hallhatunk olyat, hogy szovjet „birodalom”, amerikai „birodalom”. Gyakran elhangzik a nemzeti „oldal”, hogy hazánkat történelme során birodalmi függései „tették tönkre” (Nyugat-Európától a mongolokon és

⁵ Dér Katalin: *Szépséges értelem. Canterburyi Szent Anzelm teológiája és filozófiája*. Budapest, 2001, Szent István Társulat, 34. o.

⁶ Uo.

a törökökön át a Habsburgokig, és tovább). A legkevésbé sem becsüljük alá nemzetünk történelmi megpróbáltatásait, mindez összességében azonban nagyon felületes. Főként azért, mert az elhangzottak nem azonos értékű birodalmak, a Szovjetunió és az USA esetében pedig határozottan és könnyen vitatni lehet, hogy egyáltalán birodalmakról lenne szó. Nem létezett olyan, hogy szovjet birodalom, ahogy nincs amerikai birodalom sem. Az EU szintén *nem* birodalom. Úgy tűnik, ez az egész szóhasználati jelenség a kommunista-szocialista rendszer „imperialista” retorikájának hatásait szenved el. A birodalom ugyanis nem pusztán földrajzi-kiterjedésbeli kategória. Attól, hogy valami nagy területeket ölel fel, még nem birodalom. A valódi birodalmak nemcsak egyesítő és szabályozó, hanem spirituális funkciót töltöttek be.⁷ Mindenfajta történelmi-politikai ellentétén túl megállapítható: valami vagy hagyományhű birodalom, vagy nem birodalom.⁸

Megint nem csak terminológiai kérdésről van szó. Önmagában a birodalom szó használatát vitatni merő okoskodás lenne. A probléma az, hogy a kifejezés kizárólag negatív alkalmazása valami fontosat és tragikusat jelez. A nemzeti „oldalon” sem ismerik már, hogy a magyarsághoz – eredetileg és normálisan – elidegeníthetetlenül hozzátartoztak a birodalmi törekvések. A 10. század után sajátos formában élt tovább a magyar alkatban a birodalmiság, a birodalmi lelkület. Nagyjából lemondunk a hódításról, a területi-fizikai terjeszkedésről, de nem mondtunk le arról, amit a hódítás a maga

lényegi értelmében jelent: a benső hódításról, a területünkön belül élő népek egyesítéséről, azok szabályozásáról és szellemi-vallási felemelésükről. Több helyütt meglátták, leírták, hogy a ligetek és a kertek országa lettünk, vagyunk. Egyfajta sziget, éspedig egy mélységi, medencei sziget. Azonban a kertek és a szigetek maguk is birodalmak – birodalmak kicsiben. Mentesítettük magunkat a külső hódítás, a terjeszkedés és az elnyomás vádjától (olyannyira, hogy az utóbbira talán túlságosan is érzékennyé váltunk). De a medencei sziget, a ligetek és a kertek szűkülő keretei között tovább folytattuk a velünk született birodalmi törekvéseket. Bejövő népeket integráltunk, sőt behívtuk őket, és úgy is integráltuk. Egyesítettünk, szabályoztunk, amilyen magasan álltunk, olyan magasba emeltünk más, itt élő népeket, nemzetiségeket. Azt mondják, hogy a sokak által – jó Ég tudja, miért – gyűlölt Monarchia időszakában olyan nemzetiségi politikánk volt, amilyenről ma is csak álmodhatnak. És korábban is így volt ez már. Erdélyben paradicsomi békében élt egymással magyar, székely és szász, mint szép álmainkban. Ahogy később a svábokkal is élünk, élünk.

Ez a saját keretek közötti, kicsiny *birodalmiság* az, amely pozitív – nem csupán politikai szükségszerűségekben gondolkozó – választ adhat más birodalmak felé való elköteleződéseinkre is, amelyek a Szovjetunió esetét megelőzően nem jelentettek olyan fokú autonómiavesztést, mint a legtöbben állítják. Sajnos, már az úgynevezett nemzeti oldal sem érti mindezt.

⁷ A birodalmak által ellátott funkciók tekintetében lásd például Tiberio Graziani: *Imperium. Északi Korona* (Budapest) 31. sz. (2009. július) 17–20. o.

⁸ Külföldön az USA birodalomként való hibás felfogásához nagymértékben hozzájárult Francis Parker Yockey (Ulick Varange) *Imperium* című, 1948-ban írt, egyébként kitűnő könyve is. Budapest, 2002, Gede Testvérek /Jobboldali gondolatár 3/.

Multikulturalizmus

Megdöbbenően hangzik, a történelmi igazság jegyében mégis ki kell mondani, hogy a magyarság nemcsak a Monarchia ideje alatt, hanem korábbi vándorlásai során is multikulturális, többkultúrájú körülmények között élt. Ez azonban alapvetően mást jelent, mint napjaink multikulturalizmusa. Az előbbi esetben a multikulturalizmus deskriptív, leíró értelemben vetődik fel, az utóbbiban normatív. A multikulturalizmus ma egy ideológia, egy a maga ideológiai voltát leplező, szubtilis ideológia, amely a törvénykezésig és a társadalmi létig lehatóan hatást gyakorol, bevándorlási gondokat, szemléleti, értékrendbeli és egyéb problémákat szülve.

Aki minden kultúrát „tisztel” (nem tudom, hogy ebben az összefüggésben pontosan mit jelent ez) vagy minden tradíciót követni akar, az egy kultúrát sem fog igazán tisztelni (jól ismerve azt) és egy hagyományt sem fog valóban követni. A sokaságnak nem önmagában van az értéke, hanem abban, aminek a sokasága. Fent azt állítottuk, hogy a világ jelenlegi kulturális-politikai erőterében a nemzeti erők egy általános pozitívumot képviselnek. Éppen azért igaz ez, mert legalább egy kultúra és egy vallás *tényleges* tiszteletére és követésére motiválnak (amennyire politikai-ideológiai eszközökkel ez egyáltalán lehetséges). A multikulturalizmus *mint ideológiai norma* ezzel szemben felold a magáért való sokaságban és színességben, a névleges kultúra és tisztelet semmijében. Mint egy szerzőnk megfogalmazta, „*pusztán a multikulturalizmus ideológiai alapján állva*”⁹ semmire nem fogunk menni, sőt rosszabb lesz a helyzetünk.

Ha komolyan veszi magát, a nemzeti „oldalnak” azonban tudatában kell lennie a multikulturalizmus deskriptív és normatív változata

közötti különbségeknek. Annak, hogy multikulturalizmus nemcsak normatív, burkoltan ideológiai értelemben létezik, hanem egyszerűen jelenséggént, mint leírható körülvevőség is. Az utóbbira pozitív válaszokat kell adnia, mert a szó pusztá gyűlölete, a gunyoros „multikultural” együtt nem teszi lehetővé, hogy a nemzet érdekeit a mai körülmények közepette megfelelően képviselje, például komoly külügye, diplomáciája vagy valláspolitikája legyen.

Globalizmus kontra univerzalitás

A globalizáció nevű szubtilis ideológiában az a legvisszataszítóbb, hogy szinte semmi köze nincs a nevéhez: a (föld)gömbyszerű teljességhez. Ez egy totálisan technokrata, anyagi, egybe mosó és feloldó törekvés, amit sokkal jobban kifejez a mondializmus (kb. világiség), s valame lyest jobban a planetarizmus megjelölés. Ennél már csak a kozmopolitizmus (vö. kozmosz) undorítóbb és álságosabb.

Az azonban nem kevésbé háborzongató, hogy a nemzeti erők annyira gyűlölik e szavakat, hogy közben a valódi globalitás és univerzalitás igényéről is teljesen lemondanak. Nem a kifejezések és mögöttük megfigyelhető irányulás hamisságára figyelnek, feltárva azokat, hanem egyszerűen utálkoznak. De mitől lenne *tényleges* a nemzeti oldal pozitívabb és értékesebb volta a globalizáció ocsmányul egyneműsítő erőihez képest, ha a nemzeti érzelműek is lemondanak a teljességre törekvésről, a valódi globalitásról, csak ők nemzeti magányba menekülve? Hogy képviselhetné a nemzeti oldal ily módon nemzeti érdekeinket például az egyre növekvő súlyú geopolitika terén? Felállna, és azt mondaná, hogy a geopolitika egy hülyeség, mert nem magyarok találták ki, miközben legalább száz éve

⁹ Szabó Csaba Kurszán: A mondén démon. Multikulturalizmus és civilizáció. *Magyar Hüperión* (Budapest) 3. évf. 1. sz. (2015. tavasz) 18. o.

országok sorsát döntik el ehhez hasonló diszciplínák révén?

A teljességről való lemondás, az egyetemes-ség lehetőségének minden tekintetbeni visszautasítása, valamint a szavakkal szembeni pusztá ellenszenv külön-külön is több mint rossz vicc.

A „spirituális internacionalizmus” agyréme

Ezt a szóösszetételt csupán néhány ember, egy szűk kör használja, vádlón, de érdemes foglalkozni vele, mert jellemző felfogásbeli, szemléleti tévedések mutathatók ki ezen keresztül is. Két eltérő sítot, a szellemi törekvést és egy levitézlett baloldali sajátosságot mos egybe,¹⁰ ami eleve gyanússá, mondvacsináltrá teszi. Azt sugallja: minden ember internacionalista lenne, aki más vallásokkal, szellemi tradíciókkal foglalkozik a sajátján (értsd: a születése szerintin, az országáén) kívül. Tehát csak nemzeti dolgokkal foglalkozhatunk; ha mást teszünk, idegenszívűek vagyunk. Ez a vég egy másik arca a globalizmus mellett.

Pontosabban: ez lenne a vég, mivel mindenki – a „spirituális internacionalizmus” vádját megfogalmazók is – bőven foglalkozik nem nemzeti témákkal. Amennyiben megalkotói komolyan veszik a kifejezést, Dzsingisz kánt is internacionalistának tekintik, hiszen 1206-ban törvénybe foglalta, hogy a „jó tanokat hirdető” keresztények, buddhisták, muszlimok és taoisták egyaránt szabadon terjeszthetik tanításaikat, ha imádkoznak érte és a birodalmáért.¹¹ Ezt a hozzáállást állítólag a hunoktól

örökölte,¹² vagyis Szántai és társai szerint a hunok ugyancsak „spirituális internacionalisták” voltak, hasonlóan a szkíta eredetű pártusokhoz, valamint a kusán birodalomhoz.¹³ De nem kell ilyen messzire mennünk. Internacionalista lett volna Géza fejedelem is, hiszen azt mondta: „Elég nagy úr vagyok ahhoz, hogy két istennek is szolgáljak” (a kereszténységre és az ősi magyar hitre gondolva).¹⁴ Hasonlóképpen „spirituális internacionalista” volt a beregi egyezményt nem igazán betartó II. András, a kunokat eltérő hiteiben támogató Kun László, valamint az 1568-as tordai országgyűlés, amely Európában először foglalta írásba a szabad vallásgyakorlás elvét.¹⁵ Tényleg agyrémről van szó, vagy pusztá viszálykodásról, egy eltérő szellemi irányvonalal való rivalizálásról, vagy mindkettőről.

Elitek és álelitek

Sokadik aggasztó jelenség a nemzeti oldal averziója az elitizmus minden formájával szemben. Azt nagyon is értjük, hogy napjaink „elitjeit” – olyanokat, akik csak a politikai vagy a gazdasági „elit” körébe utalhatók – miért tekintik fajankóknak, vagy egyenesen rossz szándékú, manipuláló, önző egoistáknak. Az azonban rejtély, hogy ezek mitől képeznék a valódi elitet, és hogy miért nem fontos az elitizmus semennyire, vagyis miért kellene lemondani a tényleges elitről pusztán azért, mert egyes politikusok, bankárok, üzletemberek és akárkik szeretik magukat így nevezni? Mindez tényleg rejtélyes – de baljós módon az. Köny-

¹⁰ „A legmagasabbra törekedni”. Interjú László Andrással. *Magyar Hírlap* (Budapest) 2. évf. 2. sz. (2014. május–július) 191. o.

¹¹ Obrisánszky Borbála: Vallási türelem Euráziában. *Barikád. Östörténeti melléklet*. 81. sz. (2015. február 26.) 2. o.

¹² Uo.

¹³ Uo. 3–4. o.

¹⁴ Uo. 4. o.

¹⁵ Uo.

nyebb ugyanis megint a szavazatok számában, a mennyiségben és a vakszerencsében bízni, mint megpróbálni kiemelkedőnek lenni (függetlenül a sok önjelölttől, aki magát annak tartja). Az utóbbi azt is jelenti, hogy nem akarunk vezérelméket a magyarságnak, sőt, azt akarjuk, hogy vezetettség nélküli legyen, hogy esetleges, véletlenszerű, vagy ami ugyanaz, „híres ember” vezetői legyenek. Hogy ne legyenek valóban kiemelkedő személyiségei, szellemi tekintélyei, és hogy a mégis létező vezetői és tekintélyei *ne* kiemelkedő szellemi emberek legyenek. Egyenesen ördöginek nevezhető, hogy az önjelölt „kiemelkedők” és az elbukott történelmi elitek miatt ma már lemondanak egy saját, nemzeti, valódi elit felemelkedésekre a lehetőségéről is, hovatovább minden tömegben és szakmaiságon túli tekintélyről. Úgy tűnik, ez szintén a kommunizmus-szocializmus negatív örökségeinek körébe tartozik (a nem-gondolkozás újabb formái mellett).

A történelemben a valódi elitek egy idő után láthatatlanságba kényszerültek, mert az már nem fogadta be őket. Az álelitek ezért bizonyos tekintetben mindig a harsány láthatóságban születnek, ám nem abból. Létezik egy negatív láthatatlanság is (ahogy a titoktartás gyűlölete mellett egy negatív titkolózás is). Azok, akik többé-kevésbé látható formában a tömegeket néhány évszázada feltűzték, álelitek voltak, amit az is mutat, hogy később magukra hagyták a tömegeket, ma pedig a láthatatlanságból szípolozzák. Egyáltalán nem állnak a nemzetek és a tömegek pártján (szerintünk nem is álltak soha). A fajankóknak megengedik ugyan, hogy magukat elitnek nevezzék, ám a legfőbb álelit láthatatlanságba burkolózik. Mára kétségtelenül és jogosan elegünk lett a történelem nagy konspirátoraiból, szürke eminenciáiból és manipulátoraiból. De csak akkor tehetünk és teszünk ellenük, ha hiszünk a valódi elitben.

Ez az álelittel való szembemenetel az elit szükségességének újabb pontja, a nemzet szellemi felemelésének említett igénye mellett.

Ezotéria

Ez az utolsó itt vizsgált tévesen értelmezett fogalom, ami megint felesleges okoskodásnak tűnhet, mégis lényeges. A nemzeti „oldal” általában elutasítja a liberalizmussal összefüggésbe hozott ezoterizmust vagy (borzalmas szóalakkal élve) ezoterikát. Különösen az a része, amely keresztény, akár katolikus, akár protestáns. Idáig rendben is lenne, ha nem állna fenn két nehezítő körülmény. Az egyik, hogy az úgynevezett nemzeti oldalt számos ember alkotja, aki nem keresztény, és emiatt okkultista, sőt *New Age* módszerekkel, tanokkal szimpatizál. A másik nehezítő körülmény, hogy az ezotéria – amely *nem* azonos az (ideológiai) ezoterizmussal és az ezoterikával – teljesen tradicionális, tehát nem modern kategória. Szó szerinti jelentése: bensőbb, a bensőbbel összefüggésben álló. Totálisan és nagy hangon elutasítani az ezotériát ezért nemcsak azt jelenti, hogy kizárólag mások kezébe adjuk, hanem azt is, hogy lemondunk a legbensőbb kereszténységről, például a misztikáról, az ikonológiai és liturgikus szimbolikáról, mindarról, ami a kereszténység benseje, és abból benső életgyakorlattá tehető.

Minden vallásnak van egy mélységi valósága, vagyis nem minden, ami ezoterikus, modern. Tehát eredeti értelemben az ezotéria egyáltalán nem valami okkultizmushoz és *New Age*-hez hasonló dolog. Ha nem lenne ilyen „dimenziója”, nem létezne muszlim ezoterizmus (szúfizmus), nem létezne államvallássá nem lett taoizmus, egyáltalán nem léteznének centrális metafizikai igazságok, bizonyos szimbolizmusok és gyakorlatrendszer. A valláskutatás, ha nem is hangsúlyozza

mindenki, régóta ismeri az ezotéria pozitív és fontos fogalmát, függetlenül a tájékozatlan és félrevezetett nagyközönségtől. Az ezotéria, ismétljük meg, így egyszerűen a vallások bensőbb, bensőséges valóságát és megélését jelenti, vagyis semmilyen köze nincs modern dolgokhoz (okkultizmus stb.).

Nem kellene kerek perccel elutasítani az ezotériát nemzeti nézőpontból sem. Ez ugyanis a kereszténység bensőbb, mélységi átélésének¹⁶ elutasítását is jelenti, megint csak a könnyebb út választását, törekvéshiányt.

Nyíró József *Uz Bence* című regényéből 1938-ban Csepreghy Jenő filmet rendezett. Ebben a következő jelenetet láthatjuk:

„Marci bácsi, ismeri az újságotat?

– Hogyne ismerném. Megvan nekem mind, szépen elrakva.

– El is olvasta őket?

– Nem én, egyet sem!

– Miért?

– Hát, van annak száz oka is. Elsősorban, mert nem tudok olvasni. Másodsorban...

– Ne is mondja tovább, én gondoltam egyet! Most úgyis itt vagyok a hegyekben, hát majd átjövök és felolvasom az összes újságokat.

– Minek a'?

– Hát, hogy megtudja, mi történik a világban.

– Hm. Én 104 éves leszek, úrfi, s én tudom, hogy *nem történik semmi*. A' ember megszületik, éldegél, és ha letelik az életje, meghal. Közben csak a' van, hogy hol a nap süt, hol az eső esik. Egyszer kicsit jobb, másszor kicsit rosszabb. Ami egyéb van, azt csak bolond emberek találták ki. Az *élt, amit az Isten adott*. Az olyan egyszerű, olyan tiszta, mint a vízfolyás."

Hogy idáig, mi, városokban élő, mai emberek eljuthassunk, előbb el kell érünk, hogy legyenek elveink, és hogy azok ne egy csökevényes ideológiát képezzenek. Ezt megelőzően pedig pontosabban kell használnunk néhány fogalmat.

„Néhányan úgy gondolják, hogy a terminológiai kérdések nem fontosak. Pedig az, hogy ki milyen fogalmakat használ, vagy éppen nem használ, nem csak szóhasználati kérdés. Jóval több és fontosabb a tudományos pontosságnál is. Az ember hovatartozását, irányulásait, milyenségét és mibenlétét fejezi ki. Minden fogalomhasználat mögött szemlélet, meghatározott szemlélési mód áll, ahogy minden ellenszenves fogalom mögött is, ezért a fogalmak tudatos használata, valamint a rossz, hibás szóhasználat javítása a szemléleti hibák korrekcióját is jelentheti, minőségi emelkedést hozva magával.”

---

¹⁶ Vö. Frithjof Schuon: *A kereszténységről az örökérvényű bölcsesség fényében*. Debrecen, 2014, Kvintesszencia.